

NÁHRADA ŠKODY a ZTRÁTA PRÁV

„Jakou mírou měříš, takovou ti bude naměřeno!“ (Matouš: 7, 2)

V relativním světě, v němž žijeme, není nic absolutního. Proto tu ani v mezilidských vztazích nelze absolutně vyloučit poškození. Lze tu však nastolit taková sociální opatření, která předcházejí škodám nebo je alespoň napravují:

- 1/ prevence proti poškození = výchova ke slušnosti a právo občanského veta
- 2/ náprava poškození = povinnost škůdce nahradit způsobenou škodu v míře stanovené poškozeným
- 3/ prevence proti recidivě = odnětí občanských, popřípadě i lidských práv škůdci

Tato trojice opatření je nesrovnatelně účinnější než chaotická spousta totalitní legislativy (zákonů, předpisů atp.). Jistou nedůvěru budí idea, že míru škody určuje poškozený (ke způsobeným škodám se počítají také náklady na vypátrání, dopadení, odsouzení a dozor na škůdce). Kdo však, může znát míru způsobené škody lépe, než poškozený? Nejčastěji se tu namítá, že poškozený může míru škody nadsadit a tím škůdce poškodit. Skutečnost, že škůdce může škodit, připadá namítajícím patrně jako přijatelná (normální), zatímco možnost, že by mohl být škůdce také poškozen, jim připadá jako nepřijatelná. To je ovšem faktické nadržování škůdcům. Spravedlnost žádá, aby škůdce nebyl oproti poškozenému nijak zvýhodňován (viz v úvodu citát z Matouše):

může-li být poškozený poškozen neprávem, může být škůdce poškozen právem!

Jakým právem může být škůdce poškozen (= potrestán)? Právem poškozeného!

Požadavek, aby za poškozeného určila míru škody dodatečně třetí neutrální osoba (např. soudce), může být spravedlivý jen tehdy, pokud táž třetí osoba určí předem míru škody, jaké se smí dopustit škůdce. Tato třetí osoba, povolující škůdci do jisté míry škodit, by se tím stala spolupachatelem, takže by nebyla neutrální při určování míry poškození poškozeného. Proto si TSO z možnosti poškození škůdce hlavu nedělá. Má-li škůdce (resp. jeho poručník) za to, že poškozený určil míru škody nepřiměřeně, je na něm, aby oprávněnost svého obvinění prokázal u jiného občanského soudu. Škůdce by vlastně udělal nejlépe, kdyby si ještě před způsobením škody přizval neutrálního svědka, nejlépe notáře.

Jak je patrné, obavy z poškození škůdce, vedou ke zcela absurdním úvahám (o totalitních „právech škůdce“ aj.) a k nespravedlivým opatřením (např. k totalitnímu zákonu o „nepřiměřené obraně“). Absurdní jsou již samotné pojmy „poškozený škůdce“, či „škodící poškozený“ neboť mezi škůdce a poškozeného kladou rovnítko (škůdce = poškozený), ač jsou evidentně naprostými opaky, takže mezi ně patří nerovnítko (škůdce ≠ poškozený)...

Tzv. trest nelze pokládat za náhradu škody, ale jen za donucovací prostředek, pokud se škůdce nahradit škodu zdráhá.

V případě, že míru náhrady škody nemůže určit přímý poškozený, přechází toto právo na nepřímo poškozené, tj. na příbuzné nebo na obec (občany v obci).

V případě, že škůdce nebude dopaden, přechází povinnost náhrady škody na obec (jen v míře poškození ZŽP), neboť platí-li, že škoda obce je škodou každého jejího občana, pak také musí platit opak, že škoda každého občana je škodou celé obce. Všichni občané jsou tak zainteresováni na dopadení škůdce...

Plivem sugestivní zvrácenosti totalitních soudů bývá po TSO žádáno, aby i jeho občanský soud přihlížel k úmyslům škůdce. I zde však spravedlnost žádá, aby škůdce nebyl oproti poškozenému nijak zvýhodňován (viz citát z Matouše):

chceme-li přihlížet k úmyslům škůdce, musíme přihlížet také k úmyslům poškozeného!

Zatímco způsobená škoda je zřejmá, úmysl škůdce zpravidla zřejmý není (zda chtěl či nechtěl škodit, pokud nechtěl, zda škodil z nedbalosti či náhodou). Naproti tomu úmysl poškozeného zřejmý je, neboť dává otevřeně najevo, zda chce či nechce přihlížet k úmyslům škůdce, zda trvá či netrvá na náhradě škody, zda chce či nechce škůdci odpustit. Má-li poškozený úmysl škůdci odpustit, pak se přece nemusí obracet na občanský soud. Na občanský soud se však může obrátit také kterýkoliv spoluobčan, který se činem škůdce cítí být pohoršen (morálně poškozen). V takovém případě je škůdce zbaven občanských (popř. i lidských práv), přestože mu poškozený náhradu škody odpustil.

Není-li škůdci odpuštěno, mohl by se náhradě škody vyhnout jen útekem z TSO do některé z okolních totalit. Pokud by ho příslušná totalita poškozenému nevydala, potvrdila by jen skutečnost, že nespravedlnost je u ní domovem. Již dnes však tuto skutečnost dokazuje tím, že pokud škůdce vůbec odsoudí, pak mu možná uloží nějaký trest (odnětím svobody), ne však náhradu škody. Po odpykání trestu (aniž škodu nahradili), jsou škůdci znovu pouštěni mezi slušné lidi, se všemi občanskými i lidskými právy, aby se mohli dopouštět recidivy. Totality tím lidské ego podněcují k následujícím kalkulacím: Vyplatí se mi škodit? Je tu naděje na zisk dostatečně větší než riziko dopadení a kriminálu? Stojí případný zisk za pár let kriminálu? Nebudu-li úspěšný dnes, dostanu novou příležitost zítra! Nesnesitelná úroveň kriminality v totalitách omezuje volnost pohybu řádných občanů a odůvodňuje neustálé zvyšování stavu represivních složek státu, které jsou ve skutečnosti určeny k terorizování nespokojených občanů. Totalitní represivní složky jsou vůbec existenčně zainteresované na co nejvyšší úrovni kriminality, neboť v případě jejího poklesu by namísto nárůstu musely stavy snižovat. Tak dnes již kriminalizují kde co (např. konopí). Také není nijak výjimečné, že se totalitní represivní složky do kriminality samy aktivně zapojují.

Vlivem sugestivní zvrácenosti totalitních soudů bývá po TSO také žádáno, aby škůdce dostal tzv. „druhou šanci“. Avšak ani tím nesmí být škůdce oproti poškozenému nijak zvýhodňován (viz úvodní citát z Matouše):

chceme-li dát druhou šanci škůdci, musíme dát druhou šanci nejdříve poškozenému!

Poškozený dostane druhou šanci, bude-li mu nahrazena způsobená škoda! Tím je druhá šance pro škůdce vyloučena, pokud mu ji nedá sám poškozený (odpuštěním).

V principu v TSO platí: Jednou a dost! Kdo nerespektuje práva jiných, sám jich není hoden. Kdo je odsouzen jako škůdce, ztrácí automaticky občanská (popř. i lidská) práva, bez nichž musí mít občanského poručníka, jímž je jeho možnost škodit omezena, ne-li zcela vyloučena. Projevuje-li se kdo již v mládí asociálně, občané si toho všimnou a občanské právo v obci mu nepřiznají (nepřijmou ho mezi sebe)...

-zmp-